

Arrest

nr. 248 488 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende en haar advocaat R. JESPERS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De moeder van verzoeker dient op 1 juli 1988 een verzoek in om internationale bescherming, ook in naam van verzoeker en haar twee andere kinderen als vergezellende minderjarige. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 oktober 1990.

Op 8 januari 1991 worden zij en verzoeker als vergezellende minderjarige erkend als vluchteling

1.2. Op 16 juni 2011 wordt verzoeker definitief veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar voor een inbreuk op de wetgeving betreffende verdovende middelen.

1.3. Op 19 maart 2018 ontvangt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin wordt verzocht om de mogelijkheid van intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus te evalueren.

1.4. Op 1 juli 2020 deelt de commissaris-generaal verzoeker schriftelijk mee dat er nieuwe elementen aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus te heronderzoeken. De commissaris-generaal licht verzoeker in dat hij beschikt over informatie waaruit blijkt dat de omstandigheden op basis waarvan zijn vluchtelingenstatus werd toegekend mogelijk hebben opgehouden te bestaan waardoor hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming van zijn land van nationaliteit te stellen. Dit nieuwe element zou de commissaris-generaal ertoe kunnen brengen om de vluchtelingenstatus op te heffen op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker in België strafrechtelijk werd veroordeeld en dat dit nieuwe element hem ertoe kan brengen de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal nodigt verzoeker uit om op basis van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn beschermingsstatus moet worden behouden.

Op 16 juli 2020 ontvangt de commissaris-generaal een brief met daarin het standpunt van verzoeker. Op 4 augustus 2020 maakt de raadsman van verzoeker een brief over.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 28 augustus 2020 een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit El Almendral en bent u Chileens staatsburger. Na problemen met de militaire junta omwille van zijn politieke standpunten stierf uw vader aan een hartaanval. Na zijn overlijden werd uw moeder, B.P.D.R.(...), die de overtuigingen van haar echtgenoot deelde, ondervraagd. Hierna vertrok ze samen met haar kinderen, onder wie u, naar België, waar verschillende familieleden reeds verbleven. Op 1 juli 1988 verzocht ze om internationale bescherming. U was toen minderjarig. Op 8 januari 1991 werd haar, en bijgevolg ook u, de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 16 juni 2011 werd u definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar voor een inbreuk op de wetgeving betreffende de verdovende middelen. Op 19 maart 2018 ontving het Commissariaat-generaal een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht wordt om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, hetgeen aanleiding gaf tot een heronderzoek van de geldigheid van uw vluchtelingenstatus. Op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet kreeg u de mogelijkheid schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus moet worden behouden. Deze brief die u de mogelijkheid bood schriftelijk de redenen mee te delen tot behoud van uw status, werd op 1 juli 2020 zowel bij aangetekende zending als per gewone post verstuurd naar het laatste vermelde adres in het Rijksregister (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier). U antwoordde op 16 juli 2020. U gaf aan dat u sinds uw kindertijd in België verblijft, dat u sinds uw aankomst in 1988 nooit meer naar Chili bent teruggekeerd, dat u zich niets meer van Chili herinnert en u daar niets kent, dat u hier school heeft gevolgd, dat u wettelijk samenwonende bent, dat u vijf kinderen en twee pleegkinderen heeft en dat u hier, ook na uw vrijlating na uw veroordeling, vast werk heeft. Op 4 augustus 2020 schreef uw advocaat een brief gericht aan het Commissariaat-generaal, waarin hij argumenteert waarom uw vluchtelingenstatus niet ingetrokken kan worden.

B. Motivering

Er kan worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, de redenen die geleid hebben tot uw erkenning als vluchteling opgehouden hebben te bestaan en u niet langer kan weigeren de bescherming in te roepen van het land waarvan u de nationaliteit bezit.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (5) houdt een persoon op vluchteling te zijn indien de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend hebben

opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Bij toepassing van artikel 1 C (5) van het Verdrag van Genève, bepaalt artikel 55/3 dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 8 januari 1991 als minderjarige op basis van uw moeders asielmotieven, met name haar problemen met het toenmalige Chileense regime, als vluchteling erkend werd.

Er dient op basis van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, te worden vastgesteld dat wat u betreft de status van vluchteling dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen met militairen naar aanleiding waarvan uw moeder destijds in België om internationale bescherming heeft verzocht zich situeerden tijdens de dictatuur van Augusto Pinochet, waaraan op 11 maart 1990 een einde is gekomen. Anno 2020 wordt Chili als een functionerende democratische rechtstaat beschouwd. Er moet dan ook gesteld worden dat de huidige situatie geenszins te vergelijken valt met de situatie toen u uw land van herkomst in 1988 heeft verlaten, hetgeen overigens ook blijkt uit de door uw moeder ondernomen reis naar Chili in 1999.

Uit niets blijkt bovendien dat, indien u bij terugkeer naar Chili veiligheidsproblemen zou kennen, u anno 2020 geen beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. U erkende bovendien niets over de beschermingsmogelijkheden in Chili te weten (brief d.d. 16 juli 2020, vraag 2). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat het vertrouwen in de Chileense politie anno 2020 zeer groot is en dat de Chileense politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, diefstallen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Chileense politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat corruptie binnen de politiediensten relatief beperkt is en dat de strijd tegen corruptie hoe dan ook aangegaan wordt, waarbij corrupte functionarissen – soms zelfs hooggeplaatste – vervolgd en veroordeeld worden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Chileense grondwet een onafhankelijke rechterlijke macht voorziet en dat de regering deze onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de justitie respecteert. Het Chileense wettelijk kader dat het recht op een eerlijke rechtsgang garandeert wordt algemeen gerespecteerd. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Chili opererende autoriteiten aan alle Chileense onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij eventuele toekomstige veiligheidsproblemen in Chili geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Daar waar uw raadsman aanvoert dat het niet redelijk is om na 31 jaar over te gaan tot de intrekking van de eerder aan u erkende vluchtelingenstatus, dient vooreerst opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus, en dus geen intrekking van de internationale beschermingsstatus, betreft. Geen enkele wettelijke bepaling voorziet voorts dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/3 van de vreemdelingenwet begrensd is in de tijd. Artikel 55/3 Vw. stelt wel dat dit artikel niet van toepassing is wanneer de vluchteling dwingende redenen, voortvloeiende uit vroeger vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen. Echter, het gegeven dat u 31 jaar als vluchteling in België verblijft kan bezwaarlijk bestempeld worden als een dergelijke dwingende reden. U brengt zelf geen andere dwingende redenen voor het behoud van uw vluchtelingenstatus aan. U haalt immers enkel uw integratie en familiale banden in België aan (zie infra).

Betreffende uw integratie in België – u verblijft hier sinds uw acht jaar, u heeft hier school gelopen, u bent wettelijk samenwonend, u heeft hier kinderen en pleegkinderen en u heeft vast werk – en betreffende het feit dat u na het uitzitten van uw straf nooit nog in aanraking bent gekomen met justitie, zoals uw partner aanstipte in haar telefoongesprek met een medewerker van het Commissariaat-generaal d.d. 2 juli 2020 (brief d.d. 16 juli 2020, vragen 1, 3 en 4), kan nog opgemerkt worden dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingen-

conventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Verder dient nog opgemerkt te worden dat een beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in uw gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Deze beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe uw gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, aangezien deze beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, doch louter een opheffing van uw statuut als vluchteling, wat op zich geen verwijdering van het grondgebied inhoudt. De beslissing houdt evenmin een absoluut verbod in voor u om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de beslissing tot gevolg dat u definitief van uw vrouw en kinderen wordt gescheiden.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kom ik tot het besluit dat uw vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalt evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging, aan om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Chili.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; van artikelen 1 (A) en 1 (C) 5 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag); van de artikelen 48/3, 48/4, 55/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en van proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen, verwijst verzoeker naar de brief van 4 augustus 2020 opgesteld door zijn raadsman en verstuurd naar de commissaris-generaal. In deze brief werd onder meer gesteld:

“Betrokkene werd in 1988 erkend als vluchteling. Hij is sedertdien nooit meer in Chili geweest. Hij beschikt bijgevolg ruim 31 jaar over het statuut van vluchteling. ij was acht jaar toen hij in België is toegekomen. Hij heeft, buiten de nationaliteit, geen enkele band met Chili.

Betrokkene stelt dat hij de bescherming van Chili ook thans niet kan inroepen omdat door zijn jarenlange louter theoretische band met Chili omwille van de nationaliteit die hij als kind had, van mening is dat bij een eventuele terugkeer (de omstandigheid die vereist is om op de bescherming van Chili beroep te kunnen doen), precies omdat hij lange jaren de status van vluchteling heeft en zich ook zo heeft opgesteld tegenover Chili, de omstandigheden op basis waarvan hij erkend werd niet fundamenteel opgehouden hebben te bestaan.

Artikel 1, C.5 kan niet zo geïnterpreteerd worden dat de omstandigheden die er waren toen hij erkend werd moeten losgemaakt worden van de gevolgen gedurende al die jaren die de status van vluchteling hebben meegebracht. Deze omstandigheden hebben zich in hoofde van betrokkene bestendig in de loop der jaren, precies omwille van zijn statuut als vluchteling uit Chili.

De intrekking van het statuut in vermelde omstandigheden maakt een schending uit van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Het is niet redelijk hiertoe over te gaan na 31 jaar. Het is buiten verhouding met de belangen van de maatschappij om het statuut na 31 jaar in te trekken.”

Verzoeker vat vervolgens de verschillende motieven van de bestreden beslissing samen.

Wat betreft de argumentatie dat hij dwingende redenen heeft om te weigeren de bescherming van Chili in te roepen, meent de verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom de door hem opgegeven motieven niet volstaan.

Hij licht toe:

“Zoals hoger geciteerd heeft verzoeker duidelijk gemaakt waarom hij wel kan weigeren de bescherming van Chili in te roepen:

-door zijn jarenlange status als vluchteling heeft hij een louter theoretische band met Chili, en dit ook precies ‘omdat hij lange jaren de status van vluchteling heeft en zich ook zo heeft opgesteld tegenover Chili;

-artikel 1 C.5 kan niet zo geïnterpreteerd worden dat de omstandigheden die er waren toen hij erkend werd moeten losgemaakt worden van de gevolgen gedurende al die jaren die de status van vluchteling heeft meegebracht. ‘Deze omstandigheden hebben zich in hoofde van de betrokkene bestaand in de loop der jaren, precies omwille van zijn statuut als vluchteling uit Chili’.

Verzoeker betwist niet dat de omstandigheden in Chili na Pinochet dermate gewijzigd zijn dat hij deze niet meer kan invoeren. Maar dit is slechts één element. De conventie bepaalt in artikel 1, C. 5 tweede alinea dat de uitzondering hierop is het bestaan van dwingende redenen voortvloeiend uit de vroegere vervolging om de bescherming te weigeren. Verzoeker heeft die opgeworpen, zoals hoger vermeld.

Verzoeker heeft het recht om de bescherming van Chili te weigeren.

De discussie is of de door hem aangehaalde motieven als dwingende redenen voortvloeiend uit de vroegere vervolging kunnen aanzien worden.

De traditionele invulling van deze dwingende redenen zijn de ernst van de (destijds) ondergane behandelingen in het land van herkomst. Ernstige mishandelingen kunnen voor gevolg hebben dat, zelfs zo de omstandigheden intussen grondig gewijzigd zijn, de betrokkene kan weigeren om de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit in te roepen. Het gaat om trauma’s en de rechtspraak aanvaardt in dat geval dat het statuut niet kan worden opgeheven. Maar de wettelijke bepalingen laten toe om elke weigering die in hoofde van de betrokkene voortvloeit uit een dwingende reden, te aanvaarden als motief om het statuut niet op te heffen. Er dient bijgevolg een specifieke beoordeling te geschieden rekening houdend met de concrete persoon van wie de opheffing van het statuut in discussie is en van de twee specifieke omstandigheden die hij naar voor had gebracht.

Verzoeker meent dat hij die dwingende redenen effectief aanvaardbaar maakt. Het gaat precies om een persoon die als kind Chili is ontvlucht en die zich 31 jaar als dusdanig heeft gedragen. Zijn houding vloeit rechtstreeks voort uit die vroegere vervolging, weliswaar van zijn moeder en vader, maar die op een toenmalig jonge persoon, een ernstige indruk heeft gemaakt en die, niet te vergeten, jarenlang heeft doorspeeld in de Chileense diaspora en ook concreet bij verzoeker. Het is in hoofde van verzoeker gerechtvaardigd dat hij de bescherming niet wil invoeren van een land waar zijn vader in een politieke context is overleden en waaruit zijn moeder met haar vijf jonge kinderen is moeten wegvluchten. Dit is in hoofde van verzoeker een morele en psychologische reden, die overigens zijn ganse leven tot op vandaag heeft bepaald.

Het Hof van Justitie van de EU heeft in het arrest van 2 maart 2010 (Aydin Salahadin Abdulla e.a. tegen Bondsrepubliek Duitsland) met betrekking tot artikel 11 van de richtlijn 2004/83/EU gesteld:

‘aux fins de l’appréciation d’un changement de circonstances, les autorités compétentes de l’Etat membre doivent vérifier, au regard de la situation individuel du réfugié, que le ou les acteurs de protection ... ont pris de mesures raisonnables pour empêcher la persécution....’.

Er moet uitgegaan worden van de individuele situatie van de betrokkene. De hier bestreden beslissing laat dit na.

De bestreden beslissing schendt op dit punt artikel 55/3 vreemdelingenwet, artikel 11 richtlijn 2004/83/EU en artikel 1 .C.5 alinea 2 van de Conventie van Genève.

Ook en minstens schendt de beslissing de motiveringsverplichting, waar niet wordt ingegaan op de subjectieve motieven die verzoeker in dat kader ontwikkeld heeft. Objectieve motieven in verband met de Chileense rechtstaat en het feit dat er geen begrenzing is in de tijd om de status op te heffen, zijn hier niet afdoende. Er had moeten geantwoord worden op de door verzoeker opgeworpen motieven.”

Ook benadrukt verzoeker dat hij had opgeworpen dat de opheffing van de vluchtelingenstatus na 31 jaar het redelijkheid- en proportionaliteitsbeginsel schendt en dat op het punt van de schending van het proportionaliteitsbeginsel de bestreden beslissing geen motief geeft. Hij licht toe:

“Op het punt van de redelijkheid stelt de bestreden beslissing dat artikel 55/3 vreemdelingenwet de mogelijkheid van toepassing niet begrensd in de tijd.

Verzoeker is van mening dat het motief dat de wet de mogelijkheid niet begrenst in de tijd, op zich geen antwoord vormt op de schending van de onredelijkheid. Het is niet omdat de wet geen tijdslimiet stelt dat een beslissing na 31 jaar, niet onredelijk zou zijn. De motivering is in die zin niet afdoende. Het redelijkheidsbeginsel is eveneens geschonden waar, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker 31 jaar weg is uit Chili en buiten zijn nationaliteit geen enkele band meer heeft met dat land, er van wordt uitgegaan dat verzoeker voor een eventuele bescherming in het kader van de Conventie van Genève, beroep zou moeten doen op de autoriteiten van dat land, waar hij al zo lang niet meer is geweest en ook niet de intentie heeft om er ooit nog te komen. In dit kader wijst verzoeker er nog op dat de initiële brief van de CGVS dd. 1.7.2020 ook de intrekking van het statuut omwille van een veroordeling in 2011 vooropstelde. Verzoeker is van mening dat de opheffing van het statuut nooit zou opgestart zijn zonder die veroordeling; dat zij toch beslist wordt bevestigd het disproportioneel en onredelijk karakter van de beslissing."

Verzoeker voegt de brief van zijn raadsman van 4 augustus 2020 toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaande bemerking met betrekking tot verzoekers belang

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker, geboren in 1978, op het Belgisch grondgebied is toegekomen in het jaar 1988. Tevens blijkt dat verzoekers moeder en bijgevolg ook verzoeker als vergezellende minderjarige, de vluchtelingenstatus werden toegekend op 8 januari 1991. Heden beschikt verzoeker over een verblijfskaart C, geldig tot 13 juli 2021, waaruit volgt dat hij als gevestigde vreemdeling een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België geniet. Verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 22 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een gevestigde derdelander en hem het bevel kan geven om het grondgebied te verlaten enkel wanneer er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn. Hierbij moet verder worden verwezen naar het arrest nr. 112/2019 van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 en de interpretatieve overweging in B.24.10 die luidt als volgt: *"Onder voorbehoud dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980 aldus worden geïnterpreteerd dat zij de mogelijkheid tot verwijdering van een vreemdeling die in België is geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft, beperkt tot de gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit, zijn de middelen niet gegrond."*

Gelet op de omstandigheden die verzoekers geval kenmerken, zoals beschreven in punten 1.2. en 1.3., kan in deze niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker omwille van zijn onbeperkt verblijfsrecht in België, geen belang heeft bij onderhavig beroep.

4. Beoordeling

4.1. In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld, dat de omzetting vormt van artikel 11 van richtlijn 2004/83/EG en op zijn beurt inmiddels is vervangen door artikel 11 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

Artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag luidt als volgt:

"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

(...)

5. *Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
(...).”

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat deze bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad verwijst in deze naar de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat voor de beoordeling van een verandering van omstandigheden, aan de hand van de individuele situatie van de vluchteling, moeten vaststellen dat de actor of actoren van bescherming redelijke maatregelen hebben getroffen om vervolging te voorkomen, met name dat zij beschikken over een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en dat de betrokkene in geval van beëindiging van zijn vluchtelingenstatus toegang tot die bescherming zal hebben (HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, C-176/08, 178/08 en 179/08, Abdulla e.a., pt. 76).

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de omstandigheden in verband waarmee verzoeker als vluchteling werd erkend dermate zijn gewijzigd dat de oorzaken die tot de verlening van de vluchtelingenstatus hebben geleid, zijn weggenomen. Hierover wordt met recht als volgt gemotiveerd: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen met militairen naar aanleiding waarvan uw moeder destijds in België om internationale bescherming heeft verzocht zich situeerden tijdens de dictatuur van Augusto Pinochet, waaraan op 11 maart 1990 een einde is gekomen. Anno 2020 wordt Chili als een functionerende democratische rechtstaat beschouwd. Er moet dan ook gesteld worden dat de huidige situatie geenszins te vergelijken valt met de situatie toen u uw land van herkomst in 1988 heeft verlaten, hetgeen overigens ook blijkt uit de door uw moeder ondernomen reis naar Chili in 1999.*

Uit niets blijkt bovendien dat, indien u bij terugkeer naar Chili veiligheidsproblemen zou kennen, u anno 2020 geen beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden. U erkende bovendien niets over de beschermingsmogelijkheden in Chili te weten (brief d.d. 16 juli 2020, vraag 2). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat het vertrouwen in de Chileense politie anno 2020 zeer groot is en dat de Chileense politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenschappelijke feiten zoals drugsdelicten, diefstallen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Chileense politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat corruptie binnen de politiediensten relatief beperkt is en dat de strijd tegen corruptie hoe dan ook aangegaan wordt, waarbij corrupte functionarissen – soms zelfs hooggeplaatste – vervolgd en veroordeeld worden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Chileense grondwet een onafhankelijke rechterlijke macht voorziet en dat de regering deze onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de justitie respecteert. Het Chileense wettelijk kader dat het recht op een eerlijke rechtsgang garandeert wordt algemeen gerespecteerd. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Chili opererende autoriteiten aan alle Chileense onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij eventuele toekomstige veiligheidsproblemen in Chili geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook correct.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat de omstandigheden die hebben geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus *“zich in zijn hoofde in der loop der jaren bestendig hebben”*, geeft hij in zijn verzoekschrift ook toe dat de situatie in Chili na het dictatoriale regime van Pinochet dermate is gewijzigd dat de omstandigheden op grond waarvan hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan en dat hij zich daar aldus niet meer kan op beroepen. Dit wordt ter terechtzitting nogmaals bevestigd door de verzoekende partij.

Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou blijken dat deze verandering in omstandigheden geen voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Verzoeker betwist evenmin dat de Chileense overheid voldoende bescherming biedt en maatregelen neemt in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, dit zijn redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij in zijn individuele situatie geen toegang zou hebben tot deze overheidsbescherming of dat hij daar geen beroep op zou kunnen doen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in het standpunt dat er sprake is van een fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in verzoekers land van nationaliteit, Chili, waardoor bescherming niet langer nodig is.

4.2. Verzoeker stelt evenwel dat hij kan weigeren de bescherming van Chili in te roepen omdat hij door zijn jarenlange status als vluchteling slechts een theoretische band heeft met dat land.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak na te gaan of de betrokken verzoeker de nationale bescherming van dit land niet kan of niet wil inroepen.

De Raad kan in casu niet anders dan vaststellen dat verzoeker – hoewel hij acht jaar was toen hij in België aankwam, reeds 31 jaar over de vluchtelingenstatus beschikt en nooit meer in Chili is geweest – nog steeds over de Chileense nationaliteit beschikt. Hoewel verzoeker betoogt geen enkele band te hebben met Chili en “*zich zo ook heeft opgesteld tegenover Chili*”, heeft hij niettemin steeds zijn Chileense nationaliteit behouden. Ter terechtzitting blijkt niet dat verzoeker getracht heeft de Belgische nationaliteit te verwerven.

Bijgevolg kan verzoekers zaak enkel worden beoordeeld ten aanzien van zijn enige land van nationaliteit, in casu Chili.

4.3. Waar verzoeker stelt dat het niet redelijk is om over te gaan tot het “*intrekken*” van de vluchtelingenstatus na 31 jaar, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een opheffing van deze status betreft en geen intrekking ervan. Verder herinnert de Raad eraan dat de mogelijkheid tot toepassing van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag niet beperkt is in de tijd en evenmin voorziet in termijnen waarbinnen een beslissing tot opheffing moet worden genomen. Dat de commissaris-generaal nooit tot de opheffing van de vluchtelingenstatus zou zijn overgegaan zonder verzoekers veroordeling in 2011 kan bezwaarlijk de commissaris-generaal worden aangewreven en is uitsluitend te wijten aan verzoekers eigen gedrag.

Waar verzoeker betoogt dat de opheffing van de vluchtelingenstatus na 31 jaar buiten verhouding is met de belangen van de samenleving, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet of nog steeds voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen of te behouden. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid. De commissaris-generaal was er dan ook niet toe gehouden hierover te motiveren.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag stellen wel dat een opheffing van de vluchtelingenstatus niet aan de orde is wanneer een vluchteling dwingende redenen kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit in te roepen.

Evenwel, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf opmerkt, moeten deze dwingende redenen voortvloeien uit vroegere vervolging. Een individuele beoordeling dringt zich hierbij op. In de beoordeling of zulke dwingende redenen voorhanden zijn, kan het redelijkheidsbeginsel een rol spelen.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag gaan echter niet zover dat ze aanleiding geven tot de uitoefening van een ruime discretionaire bevoegdheid die toelaat een vluchtelingenstatus te behouden op basis van louter mededogen of humanitaire gronden.

Op de vraag om welke redenen hij zijn vluchtelingenstatus wilde behouden, verwees verzoeker naar het gegeven dat hij reeds 31 jaar als vluchteling in België verblijft alsook naar zijn integratie en familiale banden in België (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, brief van 16 juli 2020). De commissaris-generaal motiveert terecht dat deze redenen geen uitstaans hebben met internationale bescherming en bezwaarlijk kunnen worden bestempeld als dwingende redenen, aangezien zij niet voortvloeien uit een vroegere vervolging. Hij stelt op goede gronden het volgende:

“Echter, het gegeven dat u 31 jaar als vluchteling in België verblijft kan bezwaarlijk bestempeld worden als een dergelijke dwingende reden. U brengt zelf geen andere dwingende redenen voor het behoud van uw vluchtelingenstatus aan. U haalt immers enkel uw integratie en familiale banden in België aan (zie infra).

Betreffende uw integratie in België – u verblijft hier sinds uw acht jaar, u heeft hier school gelopen, u bent wettelijk samenwonend, u heeft hier kinderen en pleegkinderen en u heeft vast werk – en betreffende het feit dat u na het uitzitten van uw straf nooit nog in aanraking bent gekomen met justitie, zoals uw partner aanstipte in haar telefoongesprek met een medewerker van het Commissariaat-generaal d.d. 2 juli 2020 (brief d.d. 16 juli 2020, vragen 1, 3 en 4), kan nog opgemerkt worden dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Verder dient nog opgemerkt te worden dat een beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in uw gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Deze beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe uw gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, aangezien deze beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, doch louter een opheffing van uw statuut als vluchteling, wat op zich geen verwijdering van het grondgebied inhoudt. De beslissing houdt evenmin een absoluut verbod in voor u om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de beslissing tot gevolg dat u definitief van uw vrouw en kinderen wordt gescheiden.”

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze motieven ongemoeid, maar herhaalt dat hij als kind Chili is ontvlucht en zich 31 jaar “als dusdanig” heeft gedragen. Hij zet uiteen: “Zijn houding vloeit rechtstreeks voort uit die vroegere vervolging, weliswaar van zijn moeder en vader, maar die op een toenmalig jonge persoon, een ernstige indruk heeft gemaakt en die, niet te vergeten, jarenlang heeft doorspeeld in de Chileense diaspora en ook concreet bij verzoeker. Het is in hoofde van verzoeker gerechtvaardigd dat hij de bescherming niet wil inroepen van een land waar zijn vader in een politieke context is overleden en waaruit zijn moeder met haar vijf jonge kinderen is moeten wegvluchten. Dit is in hoofde van verzoeker een morele en psychologische reden, die overigens zijn ganse leven tot op vandaag heeft bepaald.”

De Raad stelt vast dat verzoeker hier elementen naar voren brengt die hij in zijn brief van 16 juli 2020 niet heeft toegelicht en die evenmin door zijn advocaat in de brief van 4 augustus 2020 werden aangestipt. Wat er ook van zij, de Raad betwijfelt niet dat de dood van zijn vader in een politieke context en de vlucht uit Chili een “ernstige indruk” hebben gemaakt op verzoeker maar dit enkele gegeven kan op zich niet worden aanvaard als een dwingende reden om in casu de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, met name Chili, te weigeren.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting verwijst naar een ‘traumatische ervaring’ en de ‘morele en psychologische impact’ die zijn ganse leven tot op vandaag heeft bepaald, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat dit vaag betoog te staven met objectieve vaststellingen of gegevens en verder te concretiseren, zodat het niet meer dan loutere en algemene beweringen betreffen waarvan niet kan worden aangenomen dat dit dwingende redenen zijn om de vluchtelingenstatus te behouden. Het argument dat verzoeker al zo lang niet meer in Chili is geweest en ook niet de intentie heeft om er ooit nog te komen, betreft evenmin een dwingende reden die voortvloeit uit een vroegere vervolging.

4.4. Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het besluit:

“Gelet op bovenstaande vaststellingen kom ik tot het besluit dat uw vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalt evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging, aan om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen

overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Chili.”

Een schending artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag alsook van artikel 11 van richtlijn 2004/86/EG niet kan worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht. De aangevoerde schendingen van 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag zijn in het kader van een opheffing van de vluchtelingenstatus niet dienstig.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4.5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES